



עמ"ת 32309/04/22 - אוריאל מורד נגד מדינת ישראל, משטרת ישראל, יחידת התביעות, מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים

18 אפריל 2022

בפני כב' השופט א' דראל

עמ"ת 32309-04-22 אוריאל מורד נ' מדינת ישראל

בעניין: אוריאל מורד

ע"י עו"ד יאיר אוחיון

העורר

נגד

מדינת ישראל

ע"י עו"ד נעמה ישראל,

משטרת ישראל, יחידת התביעות, מחוז ירושלים

המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ח' פס) מיום 14.4.2022 בתיק מ"ת 29125-04-22. בהחלטה נושא הערר הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

כתב האישום והבקשה למעצר עד תום ההליכים

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למקום מגורים או תפילה לשם ביצוע עבירה (לפי סעיף 406 (ב') לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [להלן: **חוק העונשין**]); היזק לרכוש בזדון (לפי סעיף 452 לחוק העונשין); גניבה (לפי סעיף 384 לחוק העונשין); החזקת אגרופן או סכין שלא כדין (לפי סעיף 186 (א') לחוק העונשין).

2. מתיאור העובדות שבכתב האישום נלמד כי העורר נושא עונש של מאסר בעבודות שירות והוא מבצע את העבודות בבית היתומים "בלומנטל" בירושלים כעוזר טבח. בתאריך 7.4.2022 בשעה 10:19 לערך יצא מר מ' א', עוזר מנכ"ל בית היתומים (להלן: **המתלונן**) ממושרדו ונעל את דלת המשרד. בשעה 10:40 לערך, התפרץ העורר למשרדו של המתלונן, באופן שבו דחף בחוזקה את דלת העץ ועיקם את בית הלשונית. העורר נכנס לתוך המשרד ונטל מתיקו של המתלונן כסף מזומן בסכום של ₪ 57,490. לאחר מכן עזב המתלונן את בית היתומים. בשעה 11:54 לערך החזיק העורר ברכבו סכין מתקבעת שאורך להבה הוא כ- 8.5 ס"מ.

3. לצד כתב האישום הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים. המשיבה



טענה לקיומן של ראיות לכאורה ולעילת מעצר של מסוכנות. בין היתר היא הפנתה לכך שהעורר ביצע את המעשה תוך תכנון מוקדם, ובעת שהוא נושא עונש מאסר בעבודות שירות. המשיבה הפנתה לעברו הפלילי של העורר, שכולל 11 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, סמים ורכוש ולכך שנשא עונשי מאסר ממושכים.

4. כתב האישום והבקשה הוגשו לבית משפט השלום ביום 14.4.2022 ועם הגשתם נתקיים לבקשת בא כוח העורר דיון בבקשה. בא כוח העורר חלק על קיומן של ראיות לכאורה ועל קיומה של עילת מעצר, והצדדים טענו את טענותיהם.

החלטת בית משפט השלום

5. בהחלטתו דן בית משפט קמא בשאלת קיומן של ראיות לכאורה ועילה למעצרו של העורר.

6. באשר לראיות, ציין בית המשפט כי לאחר עיון בחומר החקירה, אכן המדובר בראיות נסיבתיות, אלא שמארג הראיות בתוספת שתיקתו של העורר, מוביל למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה. בית משפט קמא הפנה לעדותו של המתלונן, שממנה עלה כי ביום האירוע בשעה 10:19 הוא יצא מהמשרד והשאיר את התיק בתוך המשרד, כשבתוך התיק שקית שחורה של חנות מחסן הסלולר ובתוכה כסף מסומן בסכום של 57,490 ₪. לפי דברי המתלונן הוא יצא מהמשרד, נעל את הדלת והלך. המתלונן מסר בהודעתו כי חזר בשעה 10:55 ומצא כי הדלת פתוחה מעט, הוא חשד וניגש מיד לתיק וראה שהוא פתוח וללא הכסף בתוכו. המתלונן הוסיף כי בדיקת המצלמות, שהעלתה כי העורר נכנס בשעה 10:41 למבואה שמובילה למשרד, וכן העלתה כי מרגע שהמתלונן יצא מהמשרד ועד שחזר אליו רק העורר נכנס לאותה מבואה, וכן הסביר שהמבואה היא המקום היחידי שממנו ניתן להיכנס למשרד, שכן אין למשרד חלונות. עוד נמסר בהודעת המתלונן כי מדובר בסכום כסף שאותו ייעד המתלונן לרכישת רכב.

בית המשפט התייחס גם לעדותו של מר שלמה טהרני - שעובד בבית היתומים כאחראי לוגיסטיקה וניקיון. לדבריו הוא בדק את המצלמות וראה את העורר נכנס לתוך המבואה והחדר ויוצא משם כעבור 3-4 דקות ולאחר מכן עוזב את הבניין. מר טהרני מסר כי התקשר לעורר ושאל אותו היכן הוא נמצא והעורר השיב לו כי עזב את המקום, אף שהדבר נאסר עליו שכן הוא מבצע עבודות שירות.

ראיות נוספות שהזכיר בית המשפט בהחלטתו היו הסרטונים המתעדים את דברי המתלונן, דו"חות השוטרים שצפו בהם והכינו דו"ח צפייה, תמונות שצולמו על ידי צוות מז"פ שתיאר כי המשרד נפרץ בדרך של דחיפת דלת עץ, שהיא הכניסה למשרד, ועיקום בית לשונית הנעילה.

לצד ראיות אלה הוסיף בית משפט קמא כי הממצאים הוצגו לעורר בחקירותיו, לרבות הסרטונים, הממצאים וההודעות, אך העורר בחר בזכות השתיקה.

בסיכום חלק זה של החלטתו ציין בית המשפט כי אכן אין ראיה ישירה שבה נצפה העורר כשהוא בתוך המשרד,



גונב את הכסף, אך העורר נמצא במבואה המובילה למשרד בזמנים הרלוונטיים, לא נצפה במבואה אדם אחר, התנהלותו לאחר מכן מעוררת חשד, והעורר לא נתן כל הסבר להתרחשויות כמו גם להימצאות הסכין ברכבו.

7. באשר לעילת המעצר, למד בית המשפט על קיומה של עילה מהמעשה עצמו ומנתוני העושה. בית המשפט הבהיר כי אין המדובר במעשה המציג מסוכנות חמורה שלא ניתן להפיג אותה, שכן המדובר בהתפרצות לא מתוככמת, גניבת סכום כסף משמעותי, והחזקת סכין. עם זאת ביצוע המעשים תוך כדי ריצוי עונש של מאסר בעבודות שירות, כלפי אותו המקום בו עבודות השירות מתבצעות - יש בו כדי להעיד על מסוכנות ועל האמון הדל שניתן לתת בעורר.

לכך מתווסף עברו הפלילי של העורר, שלחובתו מגוון הרשעות מהשנים האחרונות בעבירות איומים, השגת גבול, העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירות רכוש, עבירות סמים ועוד. העורר נשא בגין אותן עבירות עונשי מאסר לפרקי זמן לא מבוטלים. בית המשפט הפנה גם לכך ששתיקה בחקירה יכולה לבסס פרמטר המחזק את המסוכנות.

8. משמצא בית משפט קמא כי מתקיימת עילת מעצר הוא פנה לבחון את האפשרות להזמנת תסקיר מעצר בעניינו. בית המשפט הפנה לפסיקת בית המשפט העליון ולמד משתיקת העורר בחקירה, מהעבר הפלילי המכביד, ומביצוע העבירה תוך כדי ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות ובאותו המקום, כי אין להזמין תסקיר מעצר והורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים.

עיקרי הטענות

9. בא כוח העורר חולק על מכלול קביעותיו של בית משפט קמא. לטענתו אין ראיות לכאורה, ואין עילת מעצר, ומכל מקום גם אם אלה מתקיימות, הרי שהיה מקום לבחון חלופת מעצר בעניינו של העורר.

10. באשר לראיות לכאורה - בא כוח העורר טען כי מדובר בראיות נסיבתיות בלבד, הכוללות את עדות המתלונן, ללא שיש תמיכה כלשהי להימצאות הכסף בתיק. כך, אף שהמתלונן ציין כי אשתו תוכל להעיד על כך, היא לא נחקרה, ובהיעדר אסמכתאות להעברות או משיכה של כספים, הרי שאין לקבל כ"תורה מסיני" כי סכום הכסף היה ברשותו של המתלונן. לדידו של בא כוח העורר "לא יעלה על הדעת שאדם יסתובב עם כ-60,000 ₪ בשקית בכל יום עד שימצא רכב לקנייה, שכן ידוע כי קניית רכב משומש כרוכה בבדיקות וזמן...". טענה נוספת שהעלה בא כוח העורר נוגעת למצלמות. לטענתו אין תיעוד לכך שהמתלונן נכנס למשרד עם הכסף, ולכן אין לקבל את גרסת המתלונן. באשר למצלמות המתעדות את העורר נטען כי, לא ניתן לראות בסרטונים מה אירע במשרד עצמו, ולא נמצאו טביעות אצבע של העורר. עוד הוברר כי מתוך עדות המתלונן עלה שהעורר לא היה מודע לקיומו של הכסף במשרד, וכי הסתובבותו במקום אינה דבר חריג. באשר להימצאות הסכין ברכבו של העורר טען בא כוחו כי העורר עוסק בעבודות מטבח.

11. בכל הנוגע לעילת המעצר טען בא כוח העורר כי לא מתקיימת עילת מסוכנות, שכן המדובר בתיק של



"עבירות רכוש ברף תחתון", וכי עברו הפלילי של העורר בתחום הרכוש הוא ישן יחסית ומלפני 12 שנים. בא כוח העורר הפנה לפסיקת בית המשפט העליון וביקש ללמוד ממנה שלא מתקיימים התנאים הנדרשים כדי להקים את עילת המסוכנות. עוד חלק בא כוח העורר על המשקל שניתן לשתיקתו של העורר בחקירה בכל הנוגע לקיומה של עילת המעצר ולהנחתו של בית משפט קמא כי השתיקה מחזקת את המסוכנות. בא כוח העורר טען כי האסמכתאות שעליהן נשען בית משפט קמא עוסקות בעבירות נשק, ואין ללמוד מהן לעניינו.

12. באת כוח המשיבה ביקשה לקיים את החלטת בית משפט השלום מטעמיה. לטענתה כלל הראיות הנסיבתיות מובילות למסקנה אחת והיא כי העורר הוא שפרץ את הדלת וגנב את הכסף. טענות העורר מופנות כלפי מהימנות גרסת המתלון אלא שהשלב לבחינת המהימנות אינו הבקשה למעצר עד תום ההליכים. באשר לעילת המעצר הפנתה באת כוח המאשימה לעבר הפלילי, לקיומו של מאסר על תנאי, לביצוע העבירה בבית היתומים שבו העורר נושא עונש מאסר בעבודות שירות, ולמסוכנות הנלמדת מהמעשה.

דין והכרעה

13. לאחר בחינת טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות, למעט לעניין הזמנת תסקיר מעצר, כפי שאפרט להלן.

הראיות לכאורה

14. באשר לראיות לכאורה, לא ראיתי מקום להרחיב. כפי שנקבע לא אחת "אין בודקים אפוא בשלב המעצר האם הראיות מצביעות על הרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא די בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה (בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (7.6.2020)); בש"פ 6927/19 גרגאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (14.11.2019)). במסגרת זו אין די בהעלאת ספקות או תזות חלופיות אפשריות מצד ההגנה כדי להפריך הערכה ראשונית זו, אלא במקרים נדירים, בהם "חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת" (בש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' דחלה, פ"ד נב(1) 629, 625 (1998) (ההדגשות במקור)), או כאשר מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות בעצמן על כרסום ממשי בראיות (בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון, פסקה 25 (31.10.2007)); בש"פ 2751/18 מדינת ישראל נ' אבו עסא, פסקה 13 (1.5.2018); בש"פ 3171/13 מדינת ישראל, פסקה 16 (9.5.2013))" (בש"פ 6103/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (21.9.2020), להלן: עניין פלוני).

15. החלטתו המנומקת והמפורטת של בית משפט קמא בנושא זה מקובלת עלי במלואה. הודעתו של המתלון היא ברורה, והיא מלמדת כי באותו פרק זמן של 36 דקות שבהן עזב את משרדו כאשר דלת המשרד נעולה, חדר מישהו אל המשרד וגנב את הכסף. עוד עולה ממנה ומדו"חות הצפייה כי העורר היה היחידי שעבר במבואה באותו זמן, נכנס למשרד ויצא ממנו בחלוף 2-3 דקות (יצוין כי לפי דברי המתלון, העורר אף אישר את נוכחותו במשרד לפני מר יהודה תמים וטען ש"הדלת הייתה פתוחה ונכנס סתם להסתכל" (ש' 21)). המתלון העיד לגבי סכום הכסף ומקום הימצאותו. עדותם של המתלון וטהרני נתמכת בסרטונים, המתעדים את העורר במבואה בפרקי הזמן הרלוונטיים.



16. אף שלא נדרשת לכך תוספת ראייתית, הרי ששתיקת העורר בחקירתו - מקום בו מתבקש הסבר להימצאותו במבואה, הסבר לכניסה וליציאה, הסבר לעזיבתו את מקום עבודת השירות ללא אישור - מספקת תוספת ראייתית. כפי שנקבע לא אחת "שתיקה מעין זו בחקירה משמשת אף היא חיזוק לראיות התביעה. בחירת העורר לשתוק במהלך החקירה אינה עולה בקנה אחד עם חפותו. ההנחה היא שאדם חף מפשע יחפוץ למסור גרסה לשם הפגת החשדות המועלים נגדו. על כן, בהיעדר טעמים סבירים ומשכנעים להחלטתו לשמור על זכות השתיקה, תהווה השתיקה ראיית חיזוק לראיות נגדו, גם הנסיבות שבהן" (עניין **פלוני**, פסקה 34 וההפניות שם). באשר לסכין, הרי שגם בעניינה לא ניתן כל הסבר להימצאות סכין מתקבעת, שאורך להבה 8.5 ס"מ, ברכבו של העורר.

17. הנה כי-כן, המעט שניתן לומר הוא כי מדובר בראיות בעוצמה מספקת, אף אם הן נסיבתיות, שכן התמונה העולה מלמדת כי הן בעוצמה כזו, המובילה למסקנה ברורה בדבר סיכוי סביר להרשעה, ובהיעדר הסבר חלופי הגיוני שעשוי להתקבל בסופו של ההליך הפלילי (בש"פ 127/22 **מדינת ישראל נ' עיסא הייב**, פסקה 9 וההפניות שם ((6.2.2022)).

18. טענות בא כוח העורר ולפיהן גרסת המתלונן לא נתמכה אינן רלוונטיות לבחינת ראיות לכאורה, נקודת המוצא להערכת הראיות היא כי הן מהימנות, וככל שלא עולות פרכות מהותיות מתוכן, כך יש להתייחס להודעות המתלונן ולהודעתו של מר טהרני, הנסמכות על הסרטונים. איני סבור כי לעת הזו נדרשת חקירה של אשת המתלונן, או איתור מצלמות המתעדות את המתלונן נכנס עם תיק כזה או אחר שבתוכו הכסף המזומן, אלא נקודת המוצא היא כי עדותו מהימנה.

עילת מעצר

19. כך הדבר גם באשר לעצם קיומה של עילת מעצר. שלא כנטען על ידי בא כוח העורר, עבירות התפרצות וגניבה יכולות להקים במקרים המתאימים עילת מעצר. התייחס לכך כב' השופט י' עמית בפרשת **מסארווה**:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוככמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכשו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחוסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.

ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוככמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה.



פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך..." (בש"פ 45/10 **פאדי מסארווה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (8.1.2010)).

20. כבית משפט קמא, אף אני סבור כי השילוב של המעשה ושל העושה מקים מסוכנות.

נתחיל בעושה, המדובר במי שתוך כדי נשיאת עונש מאסר למשך 8 חודשים בעבודות שירות מבצע עבירה במקום ביצוען של עבודות השירות. לצד זאת, לחובתו עבר פלילי מכביד עם הרשעות רבות בעבירות רבות ומגוונות, שכוללות עבירות אלימות, רכוש וסמים, וזאת מאז היותו נער. העבירה הראשונה שביצע בהיותו בן 18 הייתה שוד מזוין, ובגינה ריצה עונש מאסר למשך 22 חודשים; בשנת 2010 הוא נדון למאסר למשך 30 חודשים בשל עבירות התפרצות, קבלת נכסים שהושגו בפשע, הסגת גבול פלילית וניסיון לגניבה; בשנת 2011 נדון למאסר למשך 5 חודשים בגין עבירת שימוש ברכב ללא רשות ועבירות נלוות; ואכן מאז הרשעותיו הן בעבירות אלימות.

אשר למעשה - אכן מדובר בעבירת רכוש, אלא שהיא כללה התפרצות לתוך משרד נעול, וגניבה מתוכו של סכום כסף לא מבוטל. המעשה עצמו בוצע באותו מקום שבו נושא העורר עונש של מאסר בעבודות שירות.

השילוב של המעשה ושל העושה מקים את עילת המסוכנות, אף אם מדובר בעבירת רכוש (השוו בש"פ 2737/10 **שלמה שטרית נ' מדינת ישראל**, פסקה 24 (15.4.2010)).

אלא שבענייננו אין מדובר "רק" בעבירות רכוש, אלא נלווית להן גם עבירת אלימות, הנוגעת להחזקת הסכין המתקבעת, מבלי שניתן כל הסבר להימצאותה ברכב. בשים לב לעבר הפלילי בתחום האלימות, הימצאות הסכין ברכב היא מטרידה בפני עצמה.

השחרור לחלופה

21. הנושא האחרון הוא האפשרות לשחרור העורר לחלופה. נקל להבין את עמדתו של בית משפט קמא, ואת התחושה שלא ניתן לתת אמון בעורר. המעשים שנעשו לכאורה במקום ביצוען של עבודות השירות, תוך כדי ביצוען, מלמדים על תעוזה שלא לומר חוצפה, ומעמידים בספק את עצם היתכנותה של חלופה. שאלה זו מתחדדת בשים לב לכך שביצוען של עבודות השירות הופסק בשל המעצר, ונוכח ההתנהלות עולה שאלה באשר לעצם ההיתכנות לביצוע עבודות שירות לפרק הזמן הנותר בכלל ובעתיד הנראה לעין בפרט.

עם זאת, ובעיקר בשים לב לטענות שהועלו בעניין מצבה הרפואי של בתו הפעוטה של העורר, מצאתי כי נכון להורות על הזמנת תסקיר מעצר בעניינו, בכדי שההחלטה תתבסס על מלוא הנתונים. בהזמנת התסקיר אין כדי להביע עמדה באשר להיתכנותה של חלופה, אלא כוונת הדברים היא אך ורק לאפשר נקודת מבט רחבה יותר. עוד מובהר כי אין בהחלטה זו כדי להביע עמדה בשאלת המשך נשיאתו של עונש המאסר בעבודות השירות שהוטל על העורר - עבודות



שהופסקו עם מעצרו, ואין ללמוד מעצם הזמנת תסקיר על תוצאתה של הפסקת ביצוע של עבודות השירות.

סיכום

22. על יסוד כל האמור, הערר נדחה, למעט באשר להזמנת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

שירות המבחן יגיש תסקיר כאמור, תוך התייחסות לאפשרות שחרורו למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני. התסקיר יוגש לבית משפט השלום בירושלים (מ"ת 29125-04-22) ולאחר הגשתו ייקבע מועד לדיון (למען הסר ספק יובהר כי אף שהגשת התסקיר יכולה לארוך שבועות, כוונתי היא שהדיון יתקיים לאחר שהתסקיר יוגש, שכן נוכח האמור לעיל, איני סבור כי ניתן לדון בהיתכנות חלופה וטיבה, ללא בדיקה מקצועית של שירות המבחן).

המזכירות תעביר את ההחלטה לבאי כוח הצדדים ולשירות המבחן למבוגרים.

המשיבה תדאג לקבל את תיק החקירה מהמדור הפלילי במזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, י"ז ניסן תשפ"ב, 18 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.